

Arrest

nr. 280 733 van 24 november 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 20 juli 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 juni 2022 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 juli 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 september 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DHONDT, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE WILDE, die *loco* advocaten D. MATRAY & S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 juni 2022 wordt beslist tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden van verzoekende partij met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

BESLISSING DIE EEN EINDE STELT AAN HET RECHT OP VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 42quater gelezen in combinatie met artikel 47/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 gelezen in combinatie met artikel 58 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: A. (..)

Voorna(a)m(en): A. (..)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: X

Geboorteplaats: Al Hoceima

Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxxxxxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (..)

Reden van de beslissing:

Betrokkene bewoont het verblijfsrecht als ander familielid van een burger van de Unie na indiening van een bijlage 19ter op 09.03.2018 in toepassing van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene werd op 27.08.2019 in het bezit gesteld van een F-kaart. Hij verkreeg het verblijfsrecht in functie van zijn zus A. S. (..), van Nederlandse nationaliteit (met rijksregisternummer xxxxxxxxxx) met wie hij zich vestigde.

Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd. Overeenkomstig de gegevens in het Rijksregister blijkt dat er geen gezamenlijke vestiging was tussen betrokkene en referentiepersoon, en dit van 12.11.2019, datum waarop betrokkene op een afzonderlijk adres werd ingeschreven dan dat van de referentiepersoon, tot 24.05.2022 datum waarom betrokkene zich opnieuw liet inschrijven bij de referentiepersoon.

Wat precies bedoeld wordt met het begrip gezamenlijke vestiging heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen andermaal verduidelijkt in het arrest nr. 267 282 van 26 januari 2022: "Er moet worden aangenomen dat met het begrip gezamenlijke vestiging, in navolging van de contante rechtspraak van de Raad van State in die zin, werd bedoeld dat er weliswaar geen permanente samenwoning van de betrokkenen moet zijn, maar wel een minimum aan (gezins)relatie (RvS 24 april 1995, nr. 53.030)" RvV nr. 267 282 van 26 januari 2022. Met dit laatste werd dus duidelijk iets anders bedoeld dan het loutere gegeven dat de Unieburger en zijn familielid beiden nog verblijven in het gastland. Er moet worden aangenomen dat met het begrip gezamenlijke vestiging, in navolging van de constante rechtspraak van de Raad van State in die zin, werd bedoeld dat er weliswaar geen permanente samenwoning van de betrokkenen moet zijn, maar wel een minimum aan (gezins)relatie (RvS 24 april 1995, nr. 53.030).

Zo trad de Raad van State in zijn beschikking van 3 december 2019 met nr. 13.574 de Raad ook reeds bij in het standpunt dat artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet "ne s'aligne par sur l'article 13 de la directive dès lors qu'il énonce la cessation du droit au séjour non seulement en cas de divorce mais également en cas de cessation de l'installation commune" (eigen vertaling: "niet overeenstemt met artikel 13 van de richtlijn, nu hij de beëindiging van het verblijf niet enkel toelaat bij echtscheiding maar ook bij het gebrek aan gezamenlijke vestiging"), waarmee werd bedoeld een minimum aan (gezins)relatie.

De bewoordingen van deze nationale wetsbepaling waren volgens de Raad van State voldoende duidelijk, zodat een verdere interpretatie aan de hand van de parlementaire voorbereiding niet nodig was. Uit een volledige lezing van de bestreden beslissing blijkt niet zozeer dat verzoekers verblijfsrecht wordt beëindigd louter omdat hij niet langer op hetzelfde adres verblijft als zijn Nederlandse broer, maar ook omdat er geenszins nog een afhankelijkheidsband met zijn broer blijkt."

Om te beoordelen of er sprake is van een gezamenlijke vestiging, blijkt het aldus wel degelijk van belang te zijn om te onderzoeken of er sprake is van een zgn. beschermenswaardige familierelatie tussen betrokkene en de referentiepersoon en daarin speelt de afhankelijkheid tussen die personen uiteraard een belangrijke rol.

Echter, nergens uit het administratief dossier dat er sedert 12.11.2019 nog enige vorm van afhankelijkheid bestaat tussen betrokkene en de referentiepersoon. Integendeel, betrokkene maakte naar aanleiding van ons verzoek om inlichtingen documenten voor waaruit blijkt dat hij tewerkgesteld is bij G. NV en bij C. P. BV. Uit het administratieve dossier van betrokkene blijkt dat hij sedert november 2019 werkt bij G. NV en sedert oktober 2020 eveneens werkt bij C. P. BV. Er bestaat bijgevolg, buiten de gewone familiale banden, geen enkele afhankelijkheidsrelatie meer tussen betrokkene en de referentiepersoon. Het feit dat betrokkene zich op 24.05.2022, vlak na na het ontvangen van een verzoek zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen, opnieuw

liet inschrijven op het adres van de referentiepersoon, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat er geen afhankelijkheidsband meer bestaat tussen betrokkene en zijn zus. Sedert het ontvangen van zijn F kaart heeft betrokkene immers slechts gedurende minder dan 3 maanden samengewoond met zijn zus én heeft hij gedurende al die tijd een eigen inkomen gehad.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd hij op 24.03.2022 verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Dit verzoek werd op 12.05.2022 aan betrokkene betekend.

Betrokkene (zijn raadsman) legde daarop volgende stukken voor:

-Bewijs van adreswijziging waarbij betrokkene zich in mei 2022 opnieuw liet inschrijven op het adres van de referentiepersoon;

-Attest van inburgering op naam van betrokkene dd. 28.02.2018; attest maatschappelijke oriëntatie en verschillende certificaten Nederlands;

-Arbeidsovereenkomst dd. 28.12.2021 met G. NV met een in diensttreding vanaf 04.01.2022 en loonfiches van G. NV voor de periode december 201 tot mei 2022;

-Arbeidsovereenkomst bij C. P. dd. 01.10.2020 en loonfiches van C. P. voor de maanden december 2021 tot mei 2022 op naam van betrokkene;

-Huurovereenkomst van november 2019 op naam van betrokkene waar in vermeld wordt dat de echtgenoot van referentiepersoon en de referentiepersoon worden vermeld als borgstellers. Dit stuk bevat echter enkel een handtekening van de echtgenoot van de referentiepersoon maar geen handtekening van betrokkene, noch van de verhuurder, noch van de referentiepersoon zelf. Hoedanook is dit document op zich geen bewijs van onvermogen of of afhankelijkheid van zijn zus S. (..) in hoofde van betrokkene.

-10 getuigenverklaringen dd. 30.05.2022 van derde personen met betrekking tot de persoonlijkheid, het gedrag en de ingeratie van betrokkene van november 2019. Echter, verklaringen van derden kunnen niet aanvaard worden als bewijs aangezien het gesolliciteerd karakter ervan niet kan worden uitgesloten. Bovendien hebben de voorgelegde verklaringen niet betrekking op een situatie van onvermogen of afhankelijkheid van zijn zus S. (..) in hoofde van betrokkene.

De aan betrokkene betekende brief vermeldde voorts: "Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart."

Wat de uitzonderingsgronden overeenkomstig artikel 42quater, §4, 1° tot en met 4° van de wet van 15.12.1980 betreft, dient het volgende te worden opgemerkt:

Vooreerst kan vastgesteld worden dat betrokkene niet voldoet aan de uitzonderingsgrond voorzien in art. 42quater, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. Hij vroeg op 09.03.2018 gezinshereniging aan met zijn zus (datum bijlage 19ter). Reeds op 12.11.2019 werd betrokkene op een afzonderlijk adres ingeschreven dan dat van de referentiepersoon. Hij is dus geenszins drie jaar gezamenlijk met de referentiepersoon gevestigd geweest. Bovendien blijkt er uit het dossier dat er minstens sedert 02.06.2021, buiten de normale familiale banden, ook geen enkele afhankelijkheidsrelatie meer bestaat tussen betrokkene en zijn zus. Integendeel, betrokkene is sedert november 2019 tewerkgesteld bij G. NV en is sedert oktober 2020 eveneens tewerkgesteld bij C. P. BV. Er bestaat bijgevolg, buiten de gewone familiale banden, geen enkele afhankelijkheidsrelatie meer tussen betrokkene en de referentiepersoon en dit sedert minstens 12.11.2019. Het feit dat betrokkene zich op 24.05.2022, vlak na na het ontvangen van een verzoek zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen, opnieuw liet inschrijven op het adres van de referentiepersoon, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat er geen afhankelijkheidsband meer bestaat tussen betrokkene en zijn zus. Sedert het ontvangen van zijn F kaart heeft betrokkene immers slechts gedurende minder dan 3 maanden samengewoond met zijn zus én heeft hij gedurende al die tijd een eigen inkomen gehad.

Betrokkene voldoet bijgevolg niet aan de uitzonderingsgrond onder 1°.

Bij gebrek aan minderjarige kinderen, kan gesteld worden dat de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 2° en 3° eveneens niet van toepassing zijn.

Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, er kan niet blijken uit de voor de dienst beschikbare gegevens in het dossier of de door betrokkene voorgelegde stukken dat er sprake zou zijn van een schrijnende situatie waar betrokkene het slachtoffer van is of is geweest. Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat art. 42quater, §4, 4° eveneens niet van toepassing is.

Betrokkene toont evenwel aan tewerkgesteld te zijn bij G. NV en bij C. P. BV. Echter is dit niet afdoende om heden de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht niet te kunnen nemen. Immers, de bestaansmiddelenvoorwaarde betreft een cumulatieve voorwaarde die pas in overweging kan worden genomen als eveneens aan minstens één van de uitzonderingsvoorwaarden zoals omschreven in art. 42quater, § 4, 1° tot 4° voldaan is, wat in casu niet het geval is.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Betrokkene verblijft thans iets meer dan vier jaar legaal in het Rijk, wat, zeker gezien zijn leeftijd (bijna 35 jaar), een relatief korte periode is. Gezien deze korte verblijfsperiode, is het ook niet onredelijk te stellen dat betrokkene nog voldoende voeling moet hebben met zijn herkomstland.

Uit het administratieve dossier van betrokkene blijkt dat betrokkene pas in april 2017 de Schengenzone binnenkwam in het bezit van een C visum afgegeven door de Spaanse autoriteiten. Betrokkene verbleef dus tot zijn 30 jaar in Marokko, en bijgevolg kan zijn verblijf in België van slechts 5 jaar geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

Betrokkene toont aan tewerkgesteld te zijn bij G. NV en bij C. P. BV, wat zonder meer een positief element is. Echter, het hebben van een job en bijhorend inkomen is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook in het land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan zijn opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan.

Betrokkene legt een inburgeringscontract en diverse taalattesten voor. Er dient echter te worden opgemerkt dat het volgen van een inburgeringstraject verplicht is in België. Het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken zijn nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Betrokkene toont bijgevolg met voormelde stukken niet aan dat zij geïntegreerd is in België in die mate dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

De gezinssituatie van betrokkene werd hierboven reeds aangehaald. Thans woont hij niet meer in bij de referentiepersoon. Hij toont evenmin aan dat er, buiten de gewone familiale banden, nog enige afhankelijkheidsrelatie bestaat tegenover zijn zus. Er is geen sprake van minderjarige kinderen. Betrokkenes gezinssituatie vormt bijgevolg evenmin een beletsel voor het nemen van deze beslissing. Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain betrokkenes verblijfsrecht heden te beëindigen.

Bijgevolg wordt zijn recht op verblijf beëindigd. Zijn F-kaart dient gesupprimeerd te worden.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten geldig 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980

Legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn zus en schoonbroer. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten betrokkene zou verhinderen met zijn in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Marokko. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene dat een terugkeer naar Marokko een mogelijke schending van artikel 3 EVRM zou inhouden. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dienen er in het administratieve dossier immers ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig te zijn om aan te nemen dat betrokkene in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“ENIGE MIDDEL:

Schending van artikel 8 juncto artikel 13 EVRM, van artikel 1 en 15 van het Handvest van de Grondrechten van de EU, van artikel 3, lid 2 van Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 (hierna: ‘Burgerschapsrichtlijn’), schending van artikel 42quater en 47/1 tot en met 47/4 van de Vreemdelingenwet, schending van de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, de zorgvuldigheidsplicht, het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur

Eerste onderdeel

Verzoeker verkreeg op 27 augustus 2019 een verblijfskaart als familielid van een burger van de EU op grond van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet.

Hoofdstuk Ibis ‘Andere familieleden van een burger van de Unie’ bepaalt de voorwaarden tot verblijfsrecht en de beëindigingsgronden voor dit verblijf van zogenaamde ‘andere familieleden’.

Dit hoofdstuk vormt de omzetting van artikel 3.2 van de Burgerschapsrichtlijn, hetgeen het volgende bepaalt;

“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.

Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf.”

Artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet bepaalt het toepassingsgebied ratio personae:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ; 2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.”

Artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk, zijn de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1.”

Artikel 47/4 van de Vreemdelingenwet bepaalt de gronden tot beëindiging van verblijf van ‘andere familieleden’ van EU burgers:

“Behalve als zij zelf burgers van de Unie zijn en op grond daarvan een verblijfsrecht bedoeld in artikel 40, § 4, genieten, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan hun verblijf binnen vijf jaar na de toekenning van hun verblijfsrecht wanneer : 1° het familielid bedoeld in artikel 47/1, 1°, geen duurzame relatie meer heeft met de burger van de Unie die het vergezelt of bij wie het zich voegt;

2° het familielid bedoeld in artikel 47/1, 3°, geen ernstige gezondheidsproblemen meer heeft of niet meer de persoonlijke verzorging strikt behoeft van de burger van de Unie die het vergezelt of bij wie het zich voegt.

Bij de beslissing om een einde te maken aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Artikel 42quater, §1, 4° en §4 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde [2 binnen vijf jaar]2 na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie : [...]

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden [4 ...]4, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer; [...]

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

[...]

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

[...]

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

[...]"

Verwerende partij baseert haar beslissing tot beëindiging verblijf op artikel 42quater juncto artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet. Omdat artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet stelt dat hoofdstuk I, waar artikel 42quater deel van uitmaakt, van toepassing is op 'andere familieleden', meent verwerende partij zomaar toepassing te kunnen maken gronden tot beëindiging verblijf in de eerste paragraaf van artikel 42quater. Verwerende partij gaat hier echter voorbij aan het feit dat artikel 47/2 Vreemdelingenwet de bepalingen van hoofdstuk I toepasselijk maakt "[o]nverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk", en dat hoofdstuk Ibis 'Andere familieleden van een burger van de Unie' zelf een bepaling bevat waarin de gronden tot beëindiging van het verblijf van het derdelands familielid van de EU burger zijn opgenomen, met name artikel 47/4 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 47/4 van de Vreemdelingenwet geldt als *lex specialis* en dient om die reden voorrang te krijgen op de *lex generalis* van artikel 47/2 juncto 42quater Vreemdelingenwet toegepast te worden.

Deze lezing van bovenstaande bepalingen vindt zijn steun in de parlementaire voorbereidingswerken van artikel 47/4 Vreemdelingenwet:

"Art. 25

De "andere" familieleden van de burger van de Unie kunnen een verblijf verkrijgen volgens dezelfde voorwaarden als de familieleden van een burger van de Unie. Artikel 47/2 van de wet van 15 december 1980 schrijft immers voor: "Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk, zijn de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1."

Gelet evenwel op dit begrip van "andere familieleden, zijn de redenen voor de intrekking van het verblijf die zijn vastgesteld voor de familieleden niet voldoende en dienen er redenen te worden bepaald die specifiek voor hen gelden.

Voortaan kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van feitelijke partners wanneer de deugdelijk bewezen duurzame relatie tussen hen niet meer bestaat. Dat is ook het geval ten aanzien van een familielid dat wegens ernstige gezondheidsproblemen de persoonlijke verzorging van een burger van de Unie strikt behoeft, wanneer het "ander" familielid geen ernstige gezondheidsproblemen meer heeft of niet meer de persoonlijke verzorging van de burger van de Unie strikt behoeft."

Het was bijgevolg de uitdrukkelijke wil van de wetgever om voor 'andere familieleden' een specifiek regime (*lex specialis*) in het leven te roepen omdat de redenen voor de intrekking van het verblijf van de familieleden van een burger van de EU zoals bepaald in niet geschikt werden bevonden voor de zogenaamde 'andere familieleden'. Dit specifieke regime werd in het leven geroepen door artikel 47/4 van de Vreemdelingenwet.

Dit artikel 47/4 van de Vreemdelingenwet stelt dat de minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht van een 'ander familielid' kan beëindigen wanneer er geen duurzame relatie meer is tussen de derdelander

en de unieburger, of wanneer de derdelander geen ernstige gezondheidsproblemen meer heeft die de persoonlijke verzorging door de unieburger strikt behoeft.

De wetgever liet geen mogelijkheid aan de minister om het verblijfsrecht van een 'ander familielid' te beëindigen ingeval er geen gezamenlijke vestiging meer is.

Verwerende partij kan zich bijgevolg niet baseren op artikel 42quater, §1, 4° Vreemdelingenwet en het aldaar weergegeven criterium van gezamenlijke vestiging om het verblijfsrecht van verzoeker in te trekken.

Uw Raad stelde met betrekking tot de intrekking van het verblijfsrecht van een derdelands familielid van een unieburger ook reeds het volgende:

"Het verblijfsrecht van de verzoekende partij werd erkend op grond van haar huwelijk, gesloten op 6 september 2010. Uit artikel 42quater, §4, 1° blijkt dat voor wat betreft echtgenoten het verblijfsrecht kan worden beëindigd wanneer het huwelijk wordt ontbonden of nietig verklaard, maar niet wanneer dat huwelijk ten minste drie jaar had geduurd, waarvan minstens één jaar in België, bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring. Waar de verwerende partij een cumulatieve toepassing maakt van de verschillende hypothesen van de voormelde bepaling, nu zij in het kader van het huidige geval van ex-echtgenoten niet alleen de datum van de aanvang van de procedure tot ontbinding in rekening brengt, maar ook de datum waarop de feitelijke scheiding werd ingezet en de gezamenlijke vestiging aldus werd beëindigd, is dit in strijd met de door haar gehanteerde bepaling.

De bewoordingen van artikel 42quater, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet laten niet toe te stellen dat ze slechts van toepassing is wanneer zowel het huwelijk als de gezamenlijke vestiging minstens drie jaar hebben geduurd, met andere woorden : nergens blijkt dat het niet zou volstaan dat het huwelijk ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk, om gebruik te kunnen maken van de uitzonderingsbepaling. In de betrokken bepaling is duidelijk sprake van "het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging" en het gebruik van het woord "of" zonder meer wijst op het feit dat het gaat om drie naast elkaar bestaande en op zichzelf staande hypothesen, die overigens elk op zich gelieerd zijn aan de drie hypothesen die het verblijfsrecht hadden geopend : de eerste paragraaf van artikel 42quater voorziet de onderscheiden gevallen tot beëindiging van het recht op verblijf: (i) wanneer het huwelijk wordt ontbonden of nietig verklaard, (ii) wanneer het geregistreerd partnerschap wordt beëindigd of (iii) wanneer er geen gezamenlijke vestiging meer is. Deze drie beëindigingsgronden stemmen overeen met de hypothesen die het verblijfsrecht initieel hadden geopend, met name (i) het huwelijk of het daarmee gelijkgestelde geregistreerde partnerschap, (ii) het geregistreerde partnerschap en (iii) bloedverwanten in opgaande en neergaande lijn die zich bij hun familielid komen vestigen. Corresponderend met deze onderscheiden hypothesen zijn er de uitzonderingsgronden, met name indien (i) het huwelijk bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring ten minste drie jaar heeft geduurd, (ii) het geregistreerd partnerschap bij de beëindiging ervan ten minste drie jaar heeft geduurd of (iii) de gezamenlijke vestiging bij de beëindiging ervan ten minste drie jaar heeft geduurd. In alle gevallen is er sprake van een situatie die zich minstens één jaar in België heeft afgespeeld." (RVV 16 juni 2016, nr. 169 961)

Uit deze heldere bewoordingen van Uw Raad blijkt dat de gronden voor het beëindigen van het verblijf in artikel 42quater, §4, eerste lid, 1° Vreemdelingenwet corresponderen met de hypothesen die het verblijfsrecht in eerste instantie hadden geopend, met name de hypothesen opgeleid in artikel 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet (het huwelijk of het daarmee gelijkgestelde geregistreerde partnerschap, het geregistreerd partnerschap, en, ingeval van bloedverwanten in de opgaande en neergaande lijn, het ten laste zijn, het begeleiden van, of het zich voegen bij de referentiepersoon).

De beëindiging van het verblijfsrecht op grond van het feit dat er geen gezamenlijke vestiging met de EU burger meer is, heeft dus specifiek betrekking op de situatie waarin de bloedverwanten in opgaande of neergaande lijn van de unieburger (of Belg, al naargelang) die ten hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

Deze grond tot beëindiging van het verblijf heeft bijgevolg geen toepassing wanneer het om 'andere familieleden' gaat. Dit volgt uit het feit dat de voorwaarden die vervuld moeten zijn om het verblijfsrecht initieel te openen verschillen naargelang het om bloedverwanten in opgaande of neergaande lijn gaat, dan wel om 'andere familieleden'.

Waar bloedverwanten in opgaande of neergaande lijn dienen aan te tonen dat zij ten laste zijn van de unieburger, de unieburger begeleiden, of zich bij de unieburger voegen, moeten 'andere familieleden' zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet aan te tonen dat zij "in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie".

Van een 'andere familielid' dat ten last is in het land van herkomst wordt, in tegenstelling tot de bloedverwanten in opgaande of neergaande lijn uit artikel 40bis en 40ter, niet vereist dat zij ook in het gastland "te hunnen laste zijn, [...] hen begeleiden of zich bij hen voegen".

Om die reden kan de beëindigingsgrond ‘gebrek aan gezamenlijk vestiging’ uit artikel 42quater, §1, 4° Vreemdelingenwet niet bedoeld zijn van andere familieleden ten laste in het land van herkomst, gezien dit ook geen vereiste bij het openen van het verblijfsrecht.

Daar het twee verschillende categorieën derdelanders gaat wiens verblijfsrecht in België wordt geopend op grond van verschillende voorwaarden, kan niet zomaar dezelfde grond tot beëindiging van het verblijf gehanteerd worden.

Dit blijkt uit de wettekst zelf, waarin een *lex specialis* is voorzien voor ‘andere familieleden’ artikel 47/4 Vreemdelingenwet, de parlementaire voorbereidingen van de wettekst, en de rechtspraak van Uw Raad.

Om deze redenen kan verwerende partij het verblijfsrecht van verzoeker niet beëindigen op grond van het gebrek aan gezamenlijke vestiging zoals bepaald in artikel 42quater Vreemdelingenwet.

Verwerende partij schendt dan ook de hierboven weergegeven bepalingen, alsmede de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht die op haar rust.

Tweede onderdeel

Moest uw Raad desondanks van oordeel zijn dat verwerende partij zich wel dienstig kan beroepen op artikel 42quater van de Vreemdelingenwet om het verblijfsrecht van verzoeker, een ‘ander familielid’ in de zin van artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet, te beëindigen, dan nog past verwerende partij deze bepaling foutief toe op de situatie van verzoeker.

Artikel 42quater, §1, 4° Vreemdelingenwet, waarop verwerende partij zich beroept, bepaalt het volgende:

“§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde [2 binnen vijf jaar]2 na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie : [...]”

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden [4 ...]4, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer.”

Uit de bewoordingen van deze bepaling blijkt dat de minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht kan beëindigen wanneer de derdelander die het verblijfsrecht geniet, niet meer gezamenlijk gevestigd is met de unieburger. Hierbij is het van belang om te benadrukken dat de wetgever deze mogelijkheid aan de minister of zijn gemachtigde laat indien er geen gezamenlijke vestiging meer is. Hieruit volgt dat de derdelander op het moment van de beslissing tot beëindiging van het verblijf niet gezamenlijk gevestigd moet zijn met de unieburger die het verblijfsrecht opende, vooraleer deze beslissing genomen kan worden. In casu verbleef verzoeker wél bij zijn zus, de referentiepersoon, op het moment dat verwerende partij haar beslissing tot beëindiging verblijf nam. Verwerende partij was hiervan op de hoogte en betwist dit ook niet in de bestreden beslissing.

Het klopt dat verzoeker een tijd lang niet op hetzelfde adres ingeschreven stond als zijn zus. Sinds 24 mei 2022 woont verzoeker echter terug op hetzelfde adres als zijn zus. De bestreden beslissing dateert van 22 juni 2022 en dus van bijna een maand nadat verzoeker terug gezamenlijk gevestigd was met zijn zus. Daar verzoeker op het moment van de beslissing bijgevolg terug op hetzelfde adres ingeschreven stond, en verwerende partij hiervan op de hoogte was en dit bovendien niet betwist, schendt verwerende partij artikel 42quater van de Vreemdelingenwet omdat aan geen enkele hypothese voldaan is die de mogelijkheid opent voor verwerende partij om het verblijfsrecht van verzoeker in te trekken.

Hierbij dient eveneens opgemerkt te worden dat, hoewel verzoeker tussen 12 november 2019 en 24 mei 2022 niet op hetzelfde adres woonde als zijn zus, deze laatste wel tot en met december 2021 de huur van verzoeker betaald. (zie stuk 2 en 3) Bijgevolg was er gedurende het merendeel van de periode waarin verzoeker niet op hetzelfde adres ingeschreven stond wel nog een afhankelijkheidsband tussen verzoeker en zijn zus, hetgeen, volgens verwerende partij (zie stuk 1), een belangrijk onderdeel uitmaakt van de beoordeling of er nog sprake is van gezamenlijke vestiging.

Derde onderdeel

Indien uw Raad er desondanks van uit gaat dat verwerende partij zich niet alleen op artikel 42quater kon beroepen om het verblijfsrecht van verzoeker in te trekken, maar eveneens de beëindigingsgrond ‘gebrek aan gezamenlijke vestiging’ uit dit artikel kon hanteren ten aanzien van verzoeker hoewel deze op het moment van het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk gezamenlijk gevestigd was, dan nog nam verwerende partij de bestreden beslissing op een onwettelijke en onzorgvuldige manier.

Verwerende partij motiveert de bestreden beslissing als volgt:

Om te beoordelen of er nog sprake is van een gezamenlijke vestiging, moet worden nagegaan of er, in afwezigheid van een gezamenlijke vestiging (*quod non in casu*), sprake is van een “minimum aan (gezins)relatie”. Van het begrip ‘minimum aan (gezins)relatie’ maakt verwerende partij vervolgens een

'beschermenswaardige familierelatie', het geen dat vervolgens nagegaan wordt aan de hand van de afhankelijkheid tussen verzoeker en de referentiepersoon.

Voorafgaand dient hier nogmaals opgemerkt te worden dat een gezamenlijke vestiging geen vereiste bij het openen van het verblijfsrecht waardoor het gebrek eraan ook bezwaarlijk een beëindigingsgrond kan zijn van dat verblijfsrecht.

Daarnaast is het voor verzoeker volstrekt onduidelijk op welke grond het verblijfsrecht van verzoeker werd beëindigd: een gebrek aan gezamenlijke vestiging, een gebrek aan een minimum aan (gezins)relatie, een gebrek aan een beschermenswaardige familierelatie, of het gebrek aan afhankelijkheid van verzoeker.

Verwerende partij vervolgt haar motivatie als volgt:

Verwerende partij stelt dat er sinds 12 november 2019 geen afhankelijkheid meer bestaat tussen verzoeker en zijn zus gezien hij sinds die datum op een ander adres ingeschreven staat en bovendien sinds november 2019 tewerkgesteld bij G. NV en later ook bij C. P. NV. Echter, van november 2019 tot en met december 2021 betaalde verzoekers zus de huur van verzoeker waardoor er nog steeds sprake was van een financiële afhankelijkheid. (stukken 2 en 3) Enkel van januari 2022 tot 24 mei 2022 was er bijgevolg sprake van een volledige financiële onafhankelijkheid. Het feit dat hij sinds november 2019 een eigen inkomen had doet hier geen afbreuk aan.

Verwerende partij stelt bovendien dat het feit dat verzoeker sinds 24 mei 2022 opnieuw gezamenlijk gevestigd is met zijn zus geen afbreuk doet aan het feit dat er geen financiële afhankelijkheidsband bestaat tussen verzoeker en zijn zus.

Deze argumentatie is erg verwarrend. Eerst stelt verwerende partij dat om na te gaan of er sprake is van een gezamenlijke vestiging gekeken dient te worden naar de afhankelijkheidsband tussen verzoeker en zijn zus. Vervolgens meent zij dat een gezamenlijke vestiging niet aantoonde dat verzoeker nog afhankelijk is van zijn zus.

Verwerende partij hanteert met andere woorden eerst het criterium van 'gezamenlijke vestiging' om het verblijfsrecht van verzoeker te beëindigen, vervolgens plaats ze het criterium van afhankelijkheid in de plaats van dit criterium, om tot slot te stellen dat de gezamenlijke vestiging geen afbreuk doet aan het gebrek aan afhankelijkheid van zijn zus. Verwerende partij hanteert met andere woorden het criterium dat haar het best uitkomt om op die manier het criterium opgenomen in de wet niet te hoeven toepassen.

Verzoeker kan niet inzien op welke grond zijn verblijfsrecht werd beëindigd. Ten eerste werd artikel 42 quater in plaats van artikel 47/4 Vreemdelingenwet gehanteerd om zijn verblijfsrecht in te beëindigen. Vervolgens wordt het wettelijke criterium aan de kant geschoven en gebruikt verwerende partij het criterium van blijvende afhankelijkheid in België terwijl dit laatste nooit een voorwaarde was voor het openen van het verblijfsrecht, en volgens verwerende partij zelf enkel dient om, bij gebrek aan gezamenlijke vestiging, na te gaan of er sprake is van een beschermingswaardige familieband.

Deze werkwijze van verwerende partij schendt artikel 42quater van de Vreemdelingenwet, alsook de motiveringsplicht en zorgvuldigheidsplicht die op haar rust.

Hierbij dient opgemerkt te worden dat verzoeker wel degelijk het recht had om te werken in België om zo zijn leven hier uit te kunnen bouwen. Dit wordt overigens ook niet betwist door verwerende partij. Verzoeker verkreeg verblijfsrecht in België omdat hij in zijn land van herkomst ten laste was van zijn zus met Nederlandse nationaliteit en met verblijfsrecht in België. Eens hij in België een verblijfsrecht verkreeg maakte hij meteen gebruik van zijn recht om hier te werken, nota bene in een knelpuntberoep waardoor hij de Belgische samenleving een bijzondere dienst verleende.

Tot december 2021 betaalde de zus van verzoeker, ondanks het feit dat zij niet meer op hetzelfde adres ingeschreven stonden, nog de huur van verzoeker. (zie stukken 2 en 3) Nadien was dit niet meer nodig. Verzoeker zette met andere woorden geleidelijke stappen om onafhankelijker te worden, om zichzelf te introduceren in de Belgische maatschappij en zich zo te integreren. Zichzelf integreren in een nieuwe samenleving veronderstelt ook enige zelfstandigheid.

Wanneer verzoeker gedurende de eerste vijf jaar van zijn verblijfsrecht blijvend afhankelijk geweest zou zijn van zijn zus door niet zelf te gaan werken en bij haar te blijven inwonen, zou zijn integratie in de Belgische samenleving – die, zoals gezegd, enige zelfstandigheid veronderstelt – veel beperkter zijn geweest dan nu het geval is. Paradoxaal genoeg is het in de logica van verwerende partij net een dergelijke situatie dat hem zijn verblijfsrecht zou hebben veilig gesteld.

Dit laatste valt vanuit maatschappelijk oogpunt moeilijk te begrijpen. Verwerende partij moedigt met haar beleid afhankelijkheid aan raad zelfstandigheid en integratie af.

Deze werkwijze komt bovendien op gespannen voet te staan met artikel 15 van het Handvest van de Grondrechten van de EU. Dit artikel bepaalt het volgende:

"Vrijheid van beroep en recht om te werken

- 1. Eenieder heeft het recht te werken en een vrijelijk gekozen of aanvaard beroep uit te oefenen.*
- 2. Iedere burger van de Unie is vrij om werk te zoeken, te werken, zich te vestigen of diensten te verrichten in iedere lidstaat.*

3. *Onderdanen van derde landen die op het grondgebied van de lidstaten mogen werken, hebben recht op arbeidsvoorwaarden die gelijkwaardig zijn aan die welke de burgers van de Unie genieten.”*

Artikel 14 van het KB van 2 september 2018 houdende de uitvoering van de wet van 9 mei 2018 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse onderdanen die zich in een specifieke verblijfsituatie bevinden bepaalt dan weer dat houders van een “verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie” het recht hebben om te werken in België.

Nu verwerende partij de in artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet opgenomen beëindigingsgrond van “geen gezamenlijke vestiging” toepast op de situatie van verzoeker, deze grond op zodanige wijze interpreteert dat er sprake moet zijn van een afhankelijkheidsband, en dat deze er in casu niet is omdat verzoeker reeds lange tijd werkt in België, brengt zij het recht op werk zoals bepaald in artikel 15 van het Handvest van de Grondrechten in het gedrang.

Het recht om te werken is namelijk erg illusoir voor een derdelands familielid van een EUBurger wanneer dit werk zijn verblijfsrecht in het gedrang te brengen. Niet alleen ontmoedigt verwerende partij met dergelijk beleid de werkelijke integratie van een derdelander in de Belgische samenleving, zij dwingt verzoeker in feite om 5 jaar, de periode waarin zijn verblijfsrecht voorwaardelijk is, afhankelijk te blijven van zijn zus, en daarom thuis te blijven en niet te gaan werken.

Om deze reden bepalen considerans 10 en 16 en artikel 16 van de Burgerschapsrichtlijn dat begunstigden, zolang zij aan de voorwaarden voldoen die het verblijfsrecht opende, niet van het grondgebied verwijderd mogen worden zolang zij geen onredelijke belasting vormen voor het sociaalebijsstandsstelsel van het gastland.

Verzoeker zijn verlijfsrecht in België werd geopend door het feit dat hij in zijn land van herkomst ten laste was van zijn zus, die de Nederlandse nationaliteit heeft. De voorwaarde van ‘ten laste zijn’ geldt enkel in het land van herkomst, zoals letterlijk te lezen valt in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet en artikel 3.2 van de Burgerschapsrichtlijn. Er kan bijgevolg niet dienstig gesteld worden dat hij niet meer aan de voorwaarden voldoet omdat hij in het gastland niet meer ten laste is van zijn zus. (Minstens zou in dit verband nagegaan moeten worden of hij in zijn land van herkomst nog steeds ten laste zou zijn, hetgeen verwerende partij niet heeft onderzocht.)

Bijgevolg kan het verblijfsrecht van verzoeker niet beëindigd worden aangezien hij nooit ten laste is geweest van het Belgische sociale bijsstandsstelsel, laat staan daar een onredelijke belasting voor vormde. Dit wordt ook niet betwist door verwerende partij. Het lijkt echter dat verwerende partij er van uit gaat dat dit feit niet relevant is omdat verzoeker niet meer aan de voorwaarden voor verblijf voldoet, zonder dat echter af te leiden valt welke voorwaarde zij precies bedoelt – gezamenlijke vestiging is namelijk geen voorwaarde bij het openen van het verblijfsrecht.

Wat betreft de humanitaire gronden in de zin van artikel 42quater, §1, lid 3 van de Vreemdelingenwet stelt verwerende partij dat er geen elementen zijn die een beëindiging van het verblijf in de weg zouden kunnen staan.

Verzoeker legde nochtans verschillende bewijsstukken voor die zijn integratie in België aantonen.

Ten eerste legde verzoeker het bewijs voor dat hij reeds sinds november 2019 aan de slag is bij G. NV en sinds oktober 2020 eveneens bij C. P. BV.

Verweerder stelt dat het feit dat verzoeker werkt “zonder meer een positief element is”. Echter, zo meent verwerende partij, “het hebben van een job en bijhorend inkomen is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om min of meer een menswaardig bestaan te leiden.”

Deze redenering van verzoeker is erg gebrekkig om verschillende redenen.

Ten eerste valt moeilijk in te zien wat verwerende partij nu eigenlijk verwacht van verzoeker. Zijn verblijfsrecht werd beëindigd door verwerende partij omdat er een bepaalde tijd geen gezamenlijke vestiging was met zijn zus. Vervolgens beoordeelt zij die gezamenlijk vestiging in het licht van het al dan niet bestaan van een afhankelijkheidsband tussen verzoeker en zijn zus, en meent zij dat die er niet is omdat verzoeker reeds sinds november 2019 werkt. En wanneer verwerende partij de humanitaire gronden die een beëindiging van het verblijf in de weg zouden kunnen staan beoordeelt, meent zij geen rekening te moeten houden met dit werk van verzoeker omdat dit een voorwaarde zou zijn “om min of meer een menswaardig bestaan te leiden”.

Indien verwerende partij werkelijk meent dat het hebben van een job en een bijhorend inkomen noodzakelijk is om een menswaardig bestaan te leiden, hoe kan zij dan verzoeker zijn verblijfsrecht beëindigen net omdat hij een job en een inkomen heeft en er daarom geen afhankelijkheidsband meer bestaat? Het lijkt er bijgevolg op dat verwerende partij verzoeker verwijt dat hij een menswaardig bestaan nastreeft. Dat net dit streven naar een menswaardig bestaan ertoe geleid heeft dat verzoeker zijn verblijfsrecht heeft verloren, is op zijn zachts gezegd verwarrend en bovendien verontrustend.

De redenering van verzoeker is bijgevolg erg onzorgvuldig en incoherent.

In dit verband kan ook verwezen worden naar artikel 1 van het Handvest van de Grondrechten van de EU dat bepaalt: “De menselijke waardigheid is onschendbaar. Zij moet worden geëerbiedigd en beschermd.”

Doordat verwerende partij verzoeker verwijt een menswaardig bestaan na te streven, schendt zij dit artikel op flagrante wijze.

Ten tweede stelt verwerende partij dat de door verzoeker voorgelegde taal- en inburgeringsattesten geen integratie aantonen die de beëindiging van het verblijf in de weg staan omdat ook “het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken nodig zijn om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijks leven”.

Het door verwerende partij gehanteerde argument is echter naast de kwestie. Het feit of iets al dan niet nodig zou zijn om een menswaardig bestaan te leiden, staat los van de vraag of dat element de integratie van een persoon aantoont.

Bovendien in het voor verzoeker volstrekt onduidelijk wat verwerende partij dan wel een toereikende integratie zou zijn, nu het jarenlange werk in een knelpuntberoep en, in verwerende partij haar woorden, “het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken” niet voldoende is qua integratie.

Ten derde liet verwerende partij na om een correcte belangenafweging te doen in de zin van artikel 8 EVRM met betrekking tot verzoekers in België opgebouwde privé- en familielevens.

Verzoeker legde verschillende bewijzen voor die zijn integratie in de Belgische samenleving aantonen: bewijs van adreswijziging, attest van inburgering, attest maatschappelijke oriëntatie, verschillende certificaten NL, arbeidsovereenkomsten met G. NV en C. P. BV en loonfiches, huurovereenkomst met verzoekers zus als borgsteller, en 10 getuigenverklaringen.

In tegenstelling tot wat verwerende partij voorhoudt, tonen deze stukken wel degelijk aan dat verzoeker geïntegreerd. Verzoeker wenst in deze op te merken dat hij reeds ruim meer dan 468 dagen in België werkte waardoor hij zelfs aan de voorwaarde voor economische participatie voor het verkrijgen van de Belgische nationaliteit voldoet. (zie artikel 12bis juncto artikel 1, §2, 7° Wetboek Belgische Nationaliteit) (zie stuk 4)

Verzoeker legde eveneens de andere documenten voor die nodig zijn om de Belgische nationaliteit op grond van integratie in België, met name het bewijs dat hij Nederlands spreekt, inburgeringsattest en een attest maatschappelijke oriëntatie (artikel 12bis, §1, 2° Wetboek Belgische Nationaliteit).

De enige voorwaarde voor het verkrijgen van de Belgische nationaliteit – het eindpunt van de integratie in België - waar verzoeker op het moment van de bestreden beslissing niet aan voldeed, was die van 5 jaar wettelijk verblijf. Bij dit laatste dient nog opgemerkt te worden dat verwerende partij in de bestreden beslissing zelf aangeeft dat verzoeker reeds sinds april 2017 in België verblijft, ook al was dit verblijf slechts wettelijk vanaf augustus 2019.

Verwerende partij kan dus bezwaarlijk voorhouden dat verzoeker onvoldoende geïntegreerd zou zijn in de Belgische samenleving zodat zijn verblijfsrecht zonder problemen kan worden ingetrokken. Zoals hierboven aangetoond, voldoet verzoeker aan quasi alle voorwaarden voor het verkrijgen van de Belgische nationaliteit. Dat verwerende partij desondanks de integratie van verzoeker in deze samenleving minimaliseert, is bijgevolg bijzonder onredelijk.

Bij de beoordeling of het privéleven van verzoeker in België, waar zijn integratie vanzelfsprekend een onlosmakelijk deel van uit maakt, beschermingswaardig is in de zin van artikel 8 EVRM, diende verwerende partij een belangenafweging te maken tussen de belangen van verzoeker en die van de samenleving in haar geheel. (zgn. “fair balance”-toetsing) (HvJ 27 juni 2006, C-540/03, Parlement t. Raad, pt. 54-55, met verwijzing naar EHRM 19 februari 1996, Gül t. Zwitserland, § 38; EHRM 28 november 1996, Ahmut t. Nederland, § 63; EHRM 21 december 2001, nr. 31465/96, Sen t. Nederland, § 36).

Verwerende partij liet na om een redelijke belangenafweging te maken. De impact op verzoeker van een verwijdering van het grondgebied zou, gezien zijn hierboven omschreven verregaande integratie, een erg grote impact hebben op verzoeker, terwijl het voordeel voor de samenleving in haar geheel van de verwijdering van verzoeker van het grondgebied volstrekt onduidelijk, te meer omdat hij nooit ten laste is gevallen van het Belgische sociale bijstandstelsel en hij reeds lange tijd een knelpuntberoep uitoefent, iets wat verwerende partij in de bestreden beslissing volledig negeert.

Bovendien dient, naast verzoekers privéleven, in deze ook rekening gehouden te worden met verzoekers familielevens in de zin van artikel 8 EVRM, zoals beschreven in de brief van verzoekers raadsman aan verwerende partij van 12 mei 2022 en de getuigenverklaringen van verzoekers familieleden die bij deze brief werden gevoegd als stuk.

In dit verband dient tot slot opgemerkt te worden dat het tweede lid van artikel 8 EVRM het volgende bepaalt:

“2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Gezien verzoekers verregaande integratie in de Belgische samenleving en gezien zijn familielevens in België beschermd worden onder artikel 8 EVRM, dient een inmenging van dit privé- en familielevens voorzien zijn bij wet.

Het is vaste rechtsspraak van het EHRM dat de voorwaarde van “bij wet voorzien” inhoudt dat de inperking van het privé- en familielevens een basis moet hebben in de wet, en dat die inperking toegankelijk en voorzienbaar moet zijn wat betreft de gevolgen:

“150. To determine whether the interference entailed a violation of Article 8 of the Convention, the Court must examine whether it was “in accordance with the law”, pursued one or more legitimate aims as defined in the second paragraph of that Article and was “necessary in a democratic society” to achieve such aim or aims (see, for example, *Kvasnica v. Slovakia*, no. 72094/01, § 77, 9 June 2009).

151. As regards the criterion “in accordance with the law”, the Court reiterates its settled case-law according to which this criterion not only requires the impugned measure to have some basis in domestic law, but also refers to the quality of the law in question, meaning that it should be accessible to the person concerned and foreseeable as to its effects. The law must be compatible with the rule of law, which means that it must provide a measure of legal protection against arbitrary interference by public authorities with the rights safeguarded by paragraph 1 of Article 8. Especially where a power of the executive is exercised in secret, the risks of arbitrariness are evident. Since the implementation in practice of measures of secret surveillance is not open to scrutiny by the individuals concerned or the public at large, it would be contrary to the rule of law for the legal discretion granted to the executive to be expressed in terms of an unfettered power. Consequently, the law must indicate the scope of any such discretion conferred on the competent authorities and the manner of its exercise with sufficient clarity, having regard to the legitimate aim of the measure in question, to give the individual adequate protection against arbitrary interference (see, for example, *Segerstedt-Wiberg and Others v. Sweden*, no. 62332/00, § 76, ECHR 2006-VII, with further references).” (EHRM 20 July 2021, *Zoltán Varga t. Slovakije*, § 150-151, eigen benadrukking)

Doordat verwerende partij eerst en vooral de foutieve wettelijk bepaling toepast (of het op zijn minst volstrekt onduidelijk is welke wettelijke bepaling van toepassing is op verzoeker) (zie onderdeel I), doordat verwerende partij vervolgens de inperking van verzoekers privé- en familielevens baseert op schijnbaar inwisselbare criteria (gezamenlijke vestiging, minimum aan een (gezins)relatie, afhankelijkheid, (in)humaniteit), doordat de inperking uiteindelijk gefundeerd is op het uitoefenen van verzoekers recht op werk en zijn streven naar een “min of meer menswaardig bestaan”, doordat de inperking gebaseerd is op gedrag dat in het algemeen aanvaard wordt als wenselijk gedrag (werken, streven naar onafhankelijkheid, integratie) en net daarom geen enkel belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel in België, is de inperking van verzoekers privé- en familielevens onvoldoende voorzienbaar en voldoet deze niet aan voorwaarde van ‘bij wet voorzien’ uit het tweede lid van artikel 8 EVRM. Om deze reden vormt de beëindiging van verzoekers verblijfsrecht een schending van artikel 8 EVRM.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/Belgie*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Door na te laten een zo grondig als mogelijk onderzoek te voeren naar het bestaan van verzoekers privé- en gezinsleven en vervolgens naar de toelaatbaarheid van een inmenging in dit gezinsleven overeenkomstig artikel 8 EVRR voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing begaat verwerende partij een schending van alle bovenvermelde wetbepalingen en algemene rechtsbeginselen. Om al bovenstaande redenen heeft verwerende partij haar beslissing niet correct gemotiveerd.

Artikel 62, §2, eerste lid Vw. stelt: “De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. De feiten die deze beslissingen rechtvaardigen worden vermeld, behalve indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten.”

Artikel 2 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991 stelt: “De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.”

Artikel 3 van die wet stelt: “De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

Het afdoende karakter van de motivering houdt in dat de motieven pertinent moeten zijn, wat wilt zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moeten hebben, en dat ze draagkrachtig zijn, wat wilt zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de beslissing de motieven moet kunnen aantreffen derwijze dat kan worden nagegaan of de overheid van redenen die in feite en rechte juist zijn, of de overheid die gegevens correct heeft beoordeeld, en of ze op die gronden redelijkerwijze

tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is een annulatieberoep tegen de beslissing in te dienen (RvS, 18 januari 2010, nr. 199.583; RvS, 11 december 2015, nr. 233.222).

Hierboven werd aangetoond dat verwerende partij (1) de foute artikelen toepaste op de situatie van verzoeker, (2) die foute artikelen bovendien verkeerdelijk toepaste op de situatie van verzoeker, (3) erg onzorgvuldig en op onredelijke en incoherente wijze werd gemotiveerd waarom verzoeker zijn verblijfsrecht ingetrokken diende te worden ingetrokken.

De moeite die verwerende partij heeft om op een logische, coherente en redelijke wijze haar beslissing te nemen, toont ook des te meer aan dat artikel 42quater van de Vreemdelingenwet niet geschikt is voor de toepassing op 'andere familieleden' zoals bedoeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, zoals in het eerste onderdeel werd aangevoerd.

Om al bovenstaande redenen dient de bestreden beslissing dan ook vernietigd te worden."

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt allereerst vast dat de motieven van de in hoofde van verzoekende partij genomen beslissing tot beëindiging van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), voldaan (cf. RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.4. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.5. Zoals blijkt uit de gegevens van het administratief dossier heeft verzoekende partij een aanvraag tot het bekomen van verblijf in België aangevraagd in functie van haar Nederlandse zus, meer bepaald als ander familielid in de zin van artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet. Zij stelde ten laste te zijn van haar Nederlandse zus. Voormelde wetsbepaling luidt als volgt:

"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd : [...] 2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;"

Met artikel 47/1 van de vreemdelingenwet werd uitvoering gegeven aan artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn), dat bepaalt als volgt: *"Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen: a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven; b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft. Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf."*

Artikel 47/2 van de vreemdelingenwet voorziet verder als volgt:

“Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk, zijn de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1.”

Artikel 47/4 van de vreemdelingenwet stelt het volgende:

“Behalve als zij zelf burgers van de Unie zijn en op grond daarvan een verblijfsrecht bedoeld in artikel 40, § 4, genieten, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan hun verblijf binnen vijf jaar na de toekenning van hun verblijfsrecht wanneer :

1° het familielid bedoeld in artikel 47/1, 1°, geen duurzame relatie meer heeft met de burger van de Unie die het vergezelt of bij wie het zich voegt;

2° het familielid bedoeld in artikel 47/1, 3°, geen ernstige gezondheidsproblemen meer heeft of niet meer de persoonlijke verzorging strikt behoeft van de burger van de Unie die het vergezelt of bij wie het zich voegt.

Bij de beslissing om een einde te maken aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Uit wat voorafgaat, volgt dat voor de zogenaamde ‘andere familieleden’ de bepalingen van hoofdstuk I inzake de ‘gewone familieleden’ toepassing vinden, tenzij is voorzien in specifieke bepalingen in het hoofdstuk inzake de ‘andere familieleden’. Specifiek wat de ‘andere familieleden’ in artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet betreft, is in artikel 47/4 van de vreemdelingenwet niet voorzien in specifieke bepalingen inzake de beëindiging van het verblijfsrecht, waardoor de verwerende partij in de bestreden beslissing als uitgangspunt heeft genomen dat in het geval van verzoekende partij de beëindigingsgronden spelen, zoals voorzien in artikel 42quater van de vreemdelingenwet.

De relevante bepalingen van artikel 42quater van de vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 1.

In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

[...]

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

[...]

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

[...]

“§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger

van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer is geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.”

§ 5. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

2.6. Volgens verzoekende partij kan verwerende partij *in casu* geen toepassing maken van artikel 42quater van de vreemdelingenwet omdat artikel 47/4 van de vreemdelingenwet in onderhavig geval geen beëindigingsgrond bevat en als *lex specialis* voorrang heeft op artikel 42quater van de vreemdelingenwet.

2.7. De verzoekende partij kan evenwel niet gevolgd worden in haar betoog. Uit de voorbereidende werken inzake de wet van 4 mei 2016, waarbij artikel 47/4 in de vreemdelingenwet werd ingevoegd, blijkt dat de wetgever heeft vastgesteld dat de redenen voor de intrekking van het verblijfsrecht zoals voorzien in de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie “niet voldoende” zijn zodat er nog andere redenen moeten bepaald worden die specifiek voor die andere familieleden gelden (*Parl. St., Kamer, doc 54, 1696/001, 2015-2016, p. 31*).

Inderdaad blijkt uit lezing van artikel 42quater van de vreemdelingenwet dat daarin geen beëindigingsgrond is voorzien in geval van een niet-geregistreerd partnerschap of in geval van gezinshereniging op grond van medische redenen. Om daaraan tegemoet te komen heeft de wetgever voorzien in artikel 47/4 van de vreemdelingenwet dat bepaalt dat ook een einde kan worden gesteld aan het verblijf van andere familieleden die op voormelde gronden verblijf hebben bekomen maar waarvan blijkt dat er geen sprake meer is van een niet-geregistreerd partnerschap (lees: duurzame relatie) of er geen sprake meer is van ernstige gezondheidsproblemen of dat deze problemen niet meer dusdanig zijn dat het andere familielid nog de persoonlijke verzorging van de Unieburger behoeft.

Anders dan wat de verzoekende partij aldus voorhoudt, blijkt geenszins dat het verblijfsrecht van andere familieleden alleen maar omwille van de beëindigingsgronden, opgenomen in artikel 47/4 van de vreemdelingenwet, kan beëindigd worden, maar vormen de daarin opgenomen gronden zoals blijkt uit de voorbereidende werken een aanvulling op de beëindigingsgronden, voorzien in artikel 42quater van de vreemdelingenwet. Zoals ook duidelijk blijkt uit artikel 47/2 van de vreemdelingenwet: “Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk, zijn de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1.” Er blijkt niet dat de verwerende partij – door *in casu* toepassing te maken van artikel 42quater van de vreemdelingenwet, afbreuk doet aan de bepalingen van hoofdstuk Ibis.

Ook de verwijzing naar rechtspraak van de Raad waar de Raad geoordeeld heeft dat de beëindigingsgrond in artikel 42quater inzake geen gezamenlijke vestiging meer gelieerd is aan de hypothese die het verblijfsrecht heeft geopend, meer bepaald bloedverwanten in opgaande en neergaande lijn die zich bij hun familielid vestigen laat, anders dan wat verzoekende partij betoogt, niet anders besluiten, maar houdt eerder de bevestiging in van voorgaande dat de beëindigingsgronden voorzien in artikel 47/4 van de vreemdelingenwet een aanvulling zijn op de beëindigingsgronden in artikel 42quater van de vreemdelingenwet. Immers heeft verzoekende partij als meerderjarig ander familielid verblijfsrecht bekomen als ten laste zijnde van de referentiepersoon. Welnu, artikel 40bis, §2, 4° van de vreemdelingenwet betreft meerderjarige kernfamilieleden die ten laste zijn van de referentiepersoon en zich bij de referentiepersoon voegen. Uit artikel 47/3, §2 van de vreemdelingenwet blijkt ook dat het ander familielid dat ten laste is zich in de lidstaat – *in casu* België – moet voegen bij de referentiepersoon om het verblijfsrecht te openen.

Daarenboven wijst de Raad erop dat uit artikel 42quater, § 1, van de vreemdelingenwet blijkt dat de Belgische wetgever, naast (onder meer) het vertrek van de Unieburger uit het Rijk (2°), ook heeft voorzien dat een einde kan worden gesteld aan het verblijfsrecht van een derdelander-familielid indien er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging in België (4°). Met dit laatste werd dus duidelijk iets anders bedoeld dan het loutere gegeven dat de Unieburger en zijn familielid beiden nog verblijven in het gastland.

Naar analogie met vaststaande rechtspraak van de Raad van State dient te worden aangenomen dat de termen 'vergezellen' of 'zich voegen bij' moeten worden begrepen in die zin dat er een 'gezinscel' ofwel een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband moet bestaan. Hiertoe is een (permanente) samenwoning niet vereist (cf. RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 21 februari 2007, nr. 168.044).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie in de *Rahman*-zaak (C 83/11 van 5 september 2012) blijkt voorts duidelijk dat een familielid dat onder de definitie van artikel 2 van de Burgerschapsrichtlijn valt zich rechtstreeks kan beroepen op de richtlijn. Dat is evenwel anders waar het gaat om "andere familieleden" die conform artikel 3, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn enkel recht hebben om hun binnenkomst en verblijf "vergemakkelijk" te zien. De Burgerschapsrichtlijn bedeeft hen niet rechtstreeks met enig recht op binnenkomst of verblijf. Het enige recht waarop zij aanspraak kunnen maken bestaat erin dat hun aanvraag gunstiger behandeld wordt dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere staatsburgers van derde landen en op zo een manier dat artikel 3 van de Burgerschapsrichtlijn niet van haar effectiviteit wordt ontdaan.

Hoewel het in de zaak *Rahman an sich* voorts niet ging over de positie van een ander familielid eenmaal een verblijfsrecht is toegekend in de gastlidstaat en niet handelt over het verder verblijf of zelfs het duurzaam verblijf van een ander familielid, is deze zaak wel degelijk relevant, gelet op de vragen 5 en 6 die voorgelegd werden aan het Hof:

"5) Kan een lidstaat bijzondere voorwaarden stellen inzake de aard en de duur van de relatie van afhankelijkheid in de zin van artikel 3, lid 2, van [richtlijn 2004/38] van een dergelijk ander familielid om te voorkomen dat deze afhankelijkheid wordt voorgewend of onnodig is, teneinde een vreemdeling in staat te stellen op het grondgebied van die lidstaat te verblijven of verder te verblijven?"

6) Moet het andere familielid dat zich voor de toelating [tot verblijf] in de lidstaat erop beroept dat hij ten laste is, verder voor een bepaalde of onbepaalde tijd in het gastland ten laste blijven voor de afgifte of de vernieuwing van een verblijfskaart krachtens artikel 10 van [richtlijn 2004/38] en, zo ja, hoe moet hij aantonen dat hij ten laste is?"

Het Hof beantwoordde de vijfde en zesde vraag als volgt:

"40 Derhalve moet op de vijfde vraag worden geantwoord dat artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 aldus moet worden uitgelegd dat de lidstaten in het kader van de uitoefening van hun beoordelingsmarge bijzondere voorwaarden mogen stellen inzake de aard en de duur van de afhankelijkheid, mits deze voorwaarden verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van de bewoordingen in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van richtlijn 2004/38 met betrekking tot afhankelijkheid, en zij deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven.

41 Met zijn zesde vraag wenst de verwijzende rechter in wezen te vernemen of de afgifte van de verblijfskaart als bedoeld in artikel 10 van richtlijn 2004/38 afhankelijk mag worden gesteld van de voorwaarde dat de situatie van afhankelijkheid van de aanvrager in de zin van artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn in het gastland is blijven voortbestaan.

42 Dienaangaande zij opgemerkt dat, wat de afgifte van de in richtlijn 2004/38 bedoelde verblijfskaart betreft, de Uniewetgever zich er in hoofdzaak toe heeft beperkt in artikel 10 van deze richtlijn een opsomming te geven van de documenten die moeten worden overgelegd om een dergelijke kaart te verkrijgen, die dan binnen zes maanden na de datum van indiening van de aanvraag moet worden afgegeven.

43 Wat de in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van richtlijn 2004/38 bedoelde aanvragers betreft, bepaalt artikel 10 dat deze met name „een door de bevoegde autoriteiten van het land van oorsprong of herkomst afgegeven document waaruit [de afhankelijkheid] van de burger van de Unie blijkt" moeten overleggen.

44 Vastgesteld moet worden dat de wetgever met deze bepaling en ook met andere bepalingen van richtlijn 2004/38 geen antwoord heeft gegeven op de vraag of aan familieleden van een burger van de Unie, die niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, van de richtlijn vallen en die om de afgifte van een verblijfskaart verzoeken op overlegging van een in hun land van herkomst afgegeven document waaruit hun afhankelijkheid ten aanzien van die burger van de Unie blijkt, deze verblijfskaart kan worden geweigerd op grond dat hun afhankelijkheid van deze burger is opgehouden na hun binnenkomst in het gastland.

45 De vraag of de afgifte van de in artikel 10 van richtlijn 2004/38 bedoelde verblijfskaart afhankelijk mag worden gesteld van de voorwaarde dat de situatie van afhankelijkheid van de aanvrager in de zin van artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn in het gastland is blijven voortbestaan, valt dus niet binnen de werkingssfeer van deze richtlijn.”

2.8. Nu de Burgerschapsrichtlijn niet voorziet in enig recht op binnenkomst en verblijf voor een “*ander familielid*” maar enkel voorziet dat hun binnenkomst en verblijf “*vergemakkelijkt*” wordt, kan ook niet blijken dat de vraag of na de toekenning van het verblijf aan een ander familielid dit ander familielid verder afhankelijk moet blijven van de Unieburger binnen de werkingssfeer van de Burgerschapsrichtlijn valt en dus beheerst wordt door de Burgerschapsrichtlijn. Het loutere feit dat een “*ander familielid*” in de zin van artikel 3, tweede lid, van de Burgerschapsrichtlijn verblijfsrecht verkrijgt, maakt niet dat dit ander familielid vanaf dan moeten aanzien worden als familielid in de zin van artikel 2 van de richtlijn. De Raad herhaalt hetgeen gesteld is in de *Rahman-zaak*, meer bepaald dat “*De vraag of de afgifte van de in artikel 10 van richtlijn 2004/38 bedoelde verblijfskaart afhankelijk mag worden gesteld van de voorwaarde dat de situatie van afhankelijkheid van de aanvrager in de zin van artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn in het gastland is blijven voortbestaan, valt dus niet binnen de werkingssfeer van deze richtlijn.*” Daaruit volgt eveneens dat de vraag of het behoud van het verblijfsrecht afhankelijk mag gesteld worden van de voorwaarde dat de afhankelijkheidstoestand verder blijft bestaan in de gastlidstaat niet binnen de werkingssfeer van de richtlijn valt, minstens toont de verzoekende partij niet anderszins aan.

2.9. Verzoekende partij maakt met haar betoog gelet op voorgaande niet aannemelijk dat artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet wanneer deze zoals *in casu* wordt toegepast op andere familieleden binnen de werkingssfeer van de Burgerschapsrichtlijn valt.

Er blijkt aldus niet dat de verwerende partij artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet verkeerd toepast door te stellen dat een einde kan worden gemaakt aan het verblijfsrecht van de verzoekende partij binnen de eerste vijf jaar na de toekenning ervan wanneer blijkt dat verzoekende partij niet langer gezamenlijk gevestigd is met de Unieburger. De Raad benadrukt nogmaals dat het “*ander familielid*” conform artikel 47/3, §2 van de vreemdelingenwet zich in de lidstaat – *in casu* België – moet voegen bij de referentiepersoon om het verblijfsrecht te openen. De Raad herhaalt nogmaals dat wat betreft het begrip “*gezamenlijke vestiging*” blijkt de rechtspraak van de Raad van State het moet gaan om een minimum aan (gezins-)relatie. Naar analogie met vaststaande rechtspraak van de Raad van State dient te worden aangenomen dat de termen ‘*vergezellen*’ of ‘*zich voegen bij*’ moeten worden begrepen in die zin dat er een ‘*gezinscel*’ ofwel een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband moet bestaan. Hiertoe is een samenwoning niet vereist (cf. RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 21 februari 2007, nr. 168.044). Nu het gaat om de beoordeling van de gezinscel tussen meerderjarige verwanten (*in casu* broer en zus) kan de Raad de verwerende partij volgen dat er enige vorm van afhankelijkheid moet zijn tussen verzoekende partij en haar zus. Dergelijke interpretatie over de gezinsrelatie is ook conform aan de rechtspraak van het EHRM. Om te kunnen spreken van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM tussen meerderjarige verwanten zoals *in casu*, volstaat het immers niet dat er sprake is van gewone affectieve banden, maar moeten bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond (EHRM, 10 april 2012, *Balogun v. UK*, nr. 60286/09; EHRM, 2003, *Kwakyie-Nti and Dufie v. the Netherlands*, nr. 31519/96).

2.10. Verzoekende partij betoogt voorts dat er op het moment van de bestreden beslissing wel degelijk opnieuw sprake was van een gezamenlijke vestiging nu zij sinds 24 mei 2022 opnieuw op hetzelfde adres als haar zus verblijft, terwijl de bestreden beslissing dateert van 22 juni 2022.

2.11. De Raad stelt vast dat de verwerende partij – in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt – wel degelijk rekening heeft gehouden met het gegeven dat de verzoekende partij op 24 mei 2022 opnieuw is gaan inwonen bij de Nederlandse zus. Zo motiveert de verwerende partij: “*Echter, nergens uit het administratief dossier dat er sedert 12.11.2019 nog enige vorm van afhankelijkheid bestaat tussen betrokkene en de referentiepersoon. Integendeel, betrokkene maakte naar aanleiding van ons verzoek om inlichtingen documenten voor waaruit blijkt dat hij tewerkgesteld is bij G. NV en bij C. P. BV. Uit het administratieve dossier van betrokkene blijkt dat hij sedert november 2019 werkt bij G. NV en sedert oktober 2020 eveneens werkt bij C. P. BV. Er bestaat bijgevolg, buiten de gewone familiale banden, geen enkele afhankelijkheidsrelatie meer tussen betrokkene en de referentiepersoon. Het feit dat betrokkene zich op 24.05.2022, vlak na na het ontvangen van een verzoek zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen, opnieuw liet inschrijven op het adres van de referentiepersoon, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat er geen afhankelijkheidsband meer bestaat tussen betrokkene en zijn zus. Sedert het ontvangen van zijn F kaart heeft betrokkene immers slechts gedurende minder dan 3 maanden samengewoond met zijn zus én heeft*

hij gedurende al die tijd een eigen inkomen gehad." (eigen onderlijning). De Raad herhaalt dat – om te kunnen spreken van een gezinscel tussen meerderjarige verwanten – niet zozeer samenwoonst is vereist maar moeten bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond. Verzoekende partij betwist niet dat zij tewerkgesteld is en een eigen inkomen heeft om in haar behoeften te voorzien. Meer nog, zij erkent op p. 11 van haar verzoekschrift zelf dat er, volgens haar sinds januari 2022, sprake is van een "*volledige financiële onafhankelijkheid*." Haar betoog dat deze onafhankelijkheid een einde nam door het opnieuw gaan inwonen bij de zus, doet gelet op de vaststelling dat er niet zozeer sprake moet zijn van een samenwoonst maar wel van een minimum aan gezinsrelatie, wat tussen volwassen verwanten een afhankelijkheidsrelatie veronderstelt, geen afbreuk aan de vaststelling dat zij financieel onafhankelijk is.

Verzoekende partij betoogt thans dat haar zus tot en met december 2021 haar huur betaalde. Naast de vaststelling evenwel dat verzoekende partij dit gegeven niet heeft voorgelegd aan het bestuur voor het treffen van de bestreden beslissing en de Raad in het kader van zijn wettigheidstoets enkel rekening kan houden met stukken die voor het treffen van de bestreden beslissing werden voorgelegd aan het bestuur of waarvan het bestuur kennis kon hebben, zodat de stukken 2 en 3 niet dienstig kunnen worden aangevoerd, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij met dit betoog sowieso geen afbreuk doet aan de vaststelling dat zij – door het feit dat zij een eigen inkomen geniet – niet meer afhankelijk is van haar zus. Het loutere feit dat de zus ervoor geopteerd heeft om de huur van verzoekende partij te blijven betalen, doet daaraan geen afbreuk.

De Raad acht – in tegenstelling tot wat verzoekende partij betoogt - de motieven van de bestreden beslissing geenszins verwarrend.

2.12. Verzoekende partij kan ook niet gevolgd worden in haar betoog dat het onduidelijk is op welke grond haar verblijfsrecht beëindigd wordt. Zoals duidelijk blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing wordt haar verblijfsrecht beëindigd op grond van artikel 42^{quater}, §1, 4° van de vreemdelingenwet wegens gebrek aan gezamenlijke vestiging en wordt toegelicht wat moet worden verstaan onder het begrip "*gezamenlijke vestiging*". Zoals hiervoor reeds werd besproken moet daaronder een 'gezinscel' ofwel een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband begrepen worden en geeft de verwerende partij geen verkeerde invulling aan dit begrip door – met betrekking tot meerderjarige verwanten – te eisen dat bijkomende afhankelijkheidsbanden worden aangetoond.

2.13. Verder ontnemt de verwerende partij *an sich* de verzoekende partij het recht niet om te werken maar is de verwerende partij enkel nagegaan of verzoekende partij binnen de door de wetgever voorziene tijdspanne nog voldoet aan de voorwaarden voor haar verblijf in België, meer bepaald of zij minstens drie jaar gezamenlijk gevestigd is geweest met de referentiepersoon waarvan zij stelde ten laste te zijn. *In casu* blijkt evenwel dat dit niet het geval is, zodat de verwerende partij op grond van artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet is overgegaan tot de beëindiging van het verblijf van verzoekende partij. Verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet verkeerd toepast door specifieke vereisten te stellen wat betreft de aard en de duur van de afhankelijkheid. Er blijkt niet dat de verwerende partij het begrip "*gezamenlijke vestiging*" op een verkeerde manier heeft toegepast. De wetskritiek die de verzoekende partij verder uit, kan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden. De Raad herhaalt voorts nogmaals dat verzoekende partij als *ander* familielid niet aantoonst dat zij – vanaf het moment dat haar verblijfsrecht werd toegekend – moet aanzien worden als familielid in de zin van artikel 2 van de Burgerschapsrichtlijn en maakt zij met haar betoog evenmin aannemelijk dat een schending van artikel 1 of 15 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie voorligt. Zoals duidelijk blijkt uit het verslag van 14 april 2014 van de Commissie aan het Europees Parlement, de Raad, het Europees Economisch en Sociaal Comité en het Comité van de regio's over de toepassing van het EU-Handvest van de grondrechten dienen de lidstaten het Handvest slechts in acht te nemen wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen, zoals bepaald in artikel 51 van het Handvest. De *in casu* betrokken nationale bepaling vormt evenwel geen uitvoering van een bepaling van het Unierecht. Bovendien benadrukt de Raad, voor zover als nodig, dat de rechten verbonden aan het Unieburgerschap onderworpen blijven aan de voorwaarden en grenzen die van toepassing zijn op het Unierecht waarop zij zijn gebaseerd, en verzoekende partij evenmin aantoonst dat artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet zoals toegepast *in casu* de effectiviteit van de doelstelling van de Burgerschapsrichtlijn ondermijnt.

In het arrest *Rahman* heeft het Hof van Justitie duidelijk gesteld dat het doel van artikel 3, tweede lid, van de Burgerschapsrichtlijn in het handhaven van de gezinseenheid in ruime zin ligt door het vergemakkelijken van de binnenkomst en het verblijf van personen die niet onder de definitie van familielid in de zin van artikel 2, (2) van de richtlijn vallen maar die niettemin hechte en stabiele familiebanden

onderhouden met de Unieburger op grond van specifieke feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid (eigen onderlijning). Er kan aldus niet redelijk betwist worden dat een belangrijk onderdeel van hechte en stabiele familiebanden financiële afhankelijkheid betreft.

De weigering van een gastlidstaat om een “*ander familielid*” van een Unieburger toe te staan deze Unieburger te vervoegen in de gastlidstaat zal de Unieburger mogelijks ontmoedigen om verder in de gastlidstaat te verblijven en hem aanzetten om uit de gastlidstaat te vertrekken ten einde een gezinsleven te kunnen leiden in een andere lidstaat of een derde land. Het doel en de verantwoording van het vergemakkelijken van de toegang en het verblijf van andere familieleden van Unieburgers ligt dan ook in de ondersteuning van de uitoefening van de eigen rechten van de Unieburgers.

Zoals blijkt uit artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet moet het ander familielid “*in het land van herkomst, ten laste zijn*” van de Unieburger en moet het ander familielid de Unieburger begeleiden of zich bij hem voegen (artikel 47/2 van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 40bis van de vreemdelingenwet). Conform artikel 42quater, §1, 4°, van de vreemdelingenwet kan voorts het verblijfsrecht binnen de vijf jaar na toekenning ervan beëindigd worden wanneer er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging en deze niet minstens drie jaar heeft geduurd. De Raad herhaalt dat het begrip ‘gezamenlijke vestiging’ inhoudt dat er niet zozeer sprake moet zijn van een permanente samenwoning maar wel van een daadwerkelijke en effectieve beleefde gezinsband. In het geval van meerderjarige verwanten is het – eveneens in het licht van de rechtspraak van het EHRM inzake meerderjarige verwanten en ook gelet op de doelstelling van artikel 3, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn – geenszins kennelijk onredelijk dat geëist wordt dat een bijzondere afhankelijkheidsrelatie aangetoond wordt en dat gewone affectieve banden niet volstaan.

Door het begrip “*gezamenlijke vestiging*” also te interpreteren, wordt ook geen afbreuk gedaan aan de doelstellingen van de Burgerschapsrichtlijn. De verplichtingen die rusten op gastlidstaten wat betreft “*andere familieleden*” worden uitgelegd in punt 6 in de richtlijn:

“Teneinde de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven en onverminderd het verbod van discriminatie om reden van nationaliteit, dient het gastland de positie te onderzoeken van personen die niet onder de in deze richtlijn gehanteerde definitie van „familieleden” vallen en die derhalve niet automatisch een recht van inreis en verblijf in het gastland genieten op grond van hun nationale wetgeving, om na te gaan of inreis en verblijf desondanks niet aan deze personen kan worden toegekend, rekening houdend met hun relatie met de burger van de Unie of andere omstandigheden, zoals het feit dat zij van deze financieel of lichamelijk afhankelijk zijn.”

De verplichtingen ten aanzien van “*andere familieleden*” in de zin van artikel 3, tweede lid zijn duidelijk beperkter dan de verplichtingen ten aanzien en rechten van familieleden in de zin van artikel 2. In *Rahman* maakte het Hof onder punt 32 duidelijk dat de doelstelling van die bepaling erin bestaat “*de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven*” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen” (eigen onderlijning). De erkenning in *Rahman* dat artikel 3, tweede lid bedoeld is ervoor te zorgen dat hechte en stabiele familiebanden met een Unieburger vanwege specifieke feitelijke omstandigheden zoals financiële afhankelijkheid verder kunnen onderhouden worden, is belangrijk. Het suggereert immers dat op zijn minst één onderdeel van hechte en stabiele familiebanden financiële afhankelijkheid betreft.

Lidstaten beschikken over een ruime appreciatiebevoegdheid wat betreft de factoren waarmee ze rekening kunnen houden bij de beoordeling van aanvragen voor binnenkomst en verblijf van “*andere familieleden*” en in de uitoefening van die appreciatiebevoegdheid mogen lidstaten specifieke vereisten stellen wat betreft de aard en de duur van de afhankelijkheid ten einde zich ervan te vergewissen dat de afhankelijkheidssituatie echt en stabiel is.

In het licht daarvan is het geenszins kennelijk onredelijk dat – wanneer blijkt dat het ander familielid niet meer gezamenlijk gevestigd is met de Unieburger omdat niet blijkt dat er nog sprake is van een samenwoning en enige afhankelijkheid – het verblijf van het ander familielid beëindigd wordt. Door het verblijf van het ander familielid in dat geval te beëindigen wordt ook geen afbreuk gedaan aan de doelstelling van de richtlijn nu in dat geval niet blijkt dat de Unieburger verhindert wordt in de uitoefening

van het recht van vrij verkeer en verblijf. De beëindiging van het verblijfsrecht van het ander familielid in dat geval ontmoedigt de Unieburger immers niet om verder te verblijven in de gastlidstaat.

De vereiste dat er aldus nog sprake moet zijn van een gezamenlijke vestiging en het ander familielid aldus nog een afhankelijkheidsband moet hebben met de Unieburger is in overeenstemming met de grondgedachte van de richtlijn die erin bestaat hechte en stabiele familiebanden met een Unieburger te beschermen.

2.14. Verzoekende partij meent voorts dat er sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM.

2.15. Zoals hoger reeds vastgesteld, heeft de verzoekende partij niet aannemelijk gemaakt dat zij nog een beschermenswaardig gezinsleven met haar meerderjarige zus onderhoudt. Zij maakt daartoe geen bijkomende banden van afhankelijkheid aannemelijk. De Raad herhaalt nogmaals dat – om van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM te kunnen spreken met betrekking tot verwanten – er aangetoond moet worden dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan (EHRM, 10 april 2012, *Balogun v. UK*, nr. 60286/09; EHRM, 2003, *Kwakyé-Nti and Dufie v. the Netherlands*, nr. 31519/96). Uit de bespreking hoger is gebleken dat dit niet is aangetoond zodat de verzoekende partij op dat vlak geen schending van artikel 8 van het EVRM aantoont. Evenmin maakt de verzoekende partij aannemelijk dat zij nog andere familieleden in België heeft waarmee zij een beschermenswaardig gezins- of familieleven heeft.

2.16. Verzoekende partij is het voorts oneens met de beoordeling inzake haar privéleven.

2.17. De Raad benadrukt dat de verdragsstaten het recht hebben, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië (GK)*, § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

In casu betreft het een situatie van weigering van een voortgezet verblijf. Hierbij aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is in het privéleven en dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het tweede lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken (proportionaliteit).

Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat de noodzaak aan inmenging betreft. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het privéleven (EHRM 19 februari 1998, *Dalia/Frankrijk*, § 52; EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 113; EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland (GK)*, § 54; EHRM 2 april 2015, *Sarközi en Mahran/Oostenrijk*, § 62). Dit wordt onderzocht aan de hand van 'fair balance'-toets, waarbij wordt nagegaan of een redelijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 113; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk (GK)*, § 76).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privéleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard (EHRM 11 juli 2000, *Ciliz/Nederland*, § 66). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Núñez-Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 62).

In de thans voorliggende situatie is de bestreden beslissing genomen krachtens de vreemdelingenwet, waarvan de bepalingen dienen te worden beschouwd als zijnde maatregelen die, binnen een democratische samenleving, nodig zijn om de toegang en het verblijf van niet-nationale onderdanen op het nationale grondgebied te controleren. De verblijfswetgeving is erop gericht de openbare orde te verzekeren. De bestreden beslissing kent aldus een wettelijke basis en streeft een legitiem doel na. De

inmenging in het privéleven van verzoekende partij is bijgevolg formeel in overeenstemming met de afwijkende omstandigheden beoogd in voornoemd artikel 8, tweede lid van het EVRM.

Vervolgens moet worden onderzocht of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging wordt gerechtvaardigd door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 19 februari 1998, *Dalia/Frankrijk*, § 52; EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 113; EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland (GK)*, § 54; EHRM 2 april 2015, *Sarközi en Mahran/Oostenrijk*, § 62).

In casu dient te worden vastgesteld dat de verwerende partij bij schrijven, gedateerd op 24 maart 2022, de verzoekende partij uitnodigde stukken voor te leggen betreffende de duur van het verblijf in het Rijk, haar leeftijd, haar gezondheidstoestand, haar gezins- en economische situatie, haar sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin zij nog bindingen heeft met haar herkomstland indien zij van oordeel is dat een van deze elementen zich verzet tegen een beëindiging van haar verblijfsrecht.

De verwerende partij gaat vervolgens in de motivering van de bestreden beëindigingsbeslissing concreet in op de verschillende in dit verband door de verzoekende partij neergelegde stukken en duidt waarom zij aldus geen redenen weerhoudt die zich verzetten tegen een beëindiging van het verblijfsrecht. De verzoekende partij kan niet dienstig het tegendeel voorhouden.

Aldus dient te worden aangenomen dat de verwerende partij bij haar beoordeling of kon worden overgegaan tot de beëindiging van het verblijfsrecht de door verzoekende partij in dit verband aangevoerde elementen in rekening heeft gebracht en heeft afgewogen of deze elementen kunnen opwegen tegen een beëindiging van het verblijfsrecht omwille van het niet langer voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Hieromtrent werd duidelijk gemotiveerd. Er kan aldus worden aangenomen dat de verwerende partij een belangenafweging heeft doorgevoerd, doch hierbij van mening was dat geen afdoende elementen van integratie blijken en evenmin blijkt dat de verzoekende partij in het land van herkomst niet kan werken. De verwerende partij neemt daarbij in acht dat verzoekende partij slechts kort in België heeft verbleven (iets meer dan vier jaar legaal verblijf) terwijl zij geboren en getogen is in het herkomstland en daar ruim 30 jaar verbleven heeft zodat zij nog voldoende voeling heeft met het herkomstland. De verwerende partij merkt daarbij tevens op dat er geen leeftijdsgebonden (verzoekende partij is slechts 35 jaar) noch medische redenen zijn die het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg staan. Haar leeftijd en gezondheidstoestand laten toe ook in het herkomstland tewerk gesteld te worden waar zij de in België opgedane werkervaring en de wil om te werken ook kan aanwenden om aldaar aan de slag te gaan. Daar de verwerende partij concreet is ingegaan op de verschillende door de verzoekende partij aangebrachte elementen en stukken kan enig onzorgvuldig handelen op dit punt niet worden vastgesteld. Waar de verzoekende partij de elementen die zij aan de verwerende partij heeft voorgelegd herhaalt, gaat zij eraan voorbij dat de verwerende partij duidelijk motiveert waarom zij deze elementen niet aanvaardt als elementen die zich verzetten tegen een beëindiging van het verblijfsrecht en in een dergelijk situatie komt het aan de verzoekende partij toe het kennelijk onredelijk karakter van de gedane beoordeling aan te tonen of aan te tonen dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding. Louter deze elementen herhalen en de subjectieve overtuiging toegedaan zijn dat deze een behoud van het verblijfsrecht rechtvaardigen omdat zij bijna aan de voorwaarde voor het verkrijgen van de Belgische nationaliteit zou voldoen, volstaat daartoe niet.

Naar luid van artikel 42^{quater}, § 1, 5°, tweede lid van de vreemdelingenwet “houdt de minister of zijn gemachtigde [bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf] rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong”. Deze bepaling houdt een ruime appreciatiebevoegdheid in voor het bestuur. Het bestuur dient bij het nemen van dergelijke beslissing rekening te houden met de mate van integratie, met name of deze, al dan niet samen met andere opgesomde factoren, van die aard is dat zij zich verzet tegen een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht. De omstandigheid dat er enige integratie is, houdt op zich niet in dat geen beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht kan worden genomen en de wet preciseert niet welke mate van integratie daartoe wel vereist is. Het behoort tot de discretionaire bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde om bij het onderzoek van de als dusdanig aangevoerde elementen van integratie te oordelen dat het feit over een arbeidsovereenkomst te beschikken slechts een voorwaarde is om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en dat de betrokkene bovendien in zijn land van herkomst kan worden tewerkgesteld, doch dat dit geen “afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan” is. Hetzelfde geldt voor de stukken aangaande de inburgering en taaltesten (cf. RvS nr. 238.711 van 29 juni 2017).

De eigen evaluatie van haar zaak door de verzoekende partij waarbij zij de focus legt op haar economische bedrijvigheid toont niet aan dat verwerende partij op kennelijk onredelijke, onzorgvuldige of disproportionele wijze heeft gehandeld door in de te maken balans omtrent haar privéleven het gegeven dat zij slechts kort op het Belgische grondgebied heeft verbleven in vergelijking met haar banden met het herkomstland alwaar zij ruim 30 jaar verbleven heeft en waar zij eveneens kan werken het laatste te laten doorwegen en te oordelen dat de opgebouwde integratie in België niet afdoende is om toch het verblijf verder te zetten. Waar verzoekende partij meent dat de redenering van verwerende partij verwarrend is, benadrukt de Raad nogmaals dat verzoekende partij niet onwetend kon zijn over de voorwaarden voor het behoud van haar verblijf. Verzoekende partij blijkt evenwel niet meer afhankelijk te zijn van haar zus en heeft ervoor geopteerd zelf te gaan werken. In die zin is het geenszins verwarrend dat de verwerende partij erop wijst dat haar keuze voor tewerkstelling gelegen is in de noodzaak om een menswaardig bestaan te leiden, maar dit neemt niet weg dat – door niet meer afhankelijk te zijn van haar zus – haar verblijf beëindigd kan worden. Waar verzoekende partij voorts stelt niet te begrijpen wat dan wel moet verstaan worden onder voldoende integratie, wijst de Raad erop dat de verwerende partij enkel een beoordeling moet maken van de door de verzoekende partij aangevoerde elementen van integratie en dienaangaande een belangenafweging te maken. Daartoe is het geenszins vereist dat verwerende partij aangeeft wat zij wel afdoende integratie vindt om het verblijf te behouden.

Verzoekende partij kan bezwaarlijk voorhouden als zou verwerende partij met haar privéleven geen rekening hebben gehouden. De Raad verwijst naar het gestelde hoger, waaruit blijkt dat verwerende partij een concrete en gebalanceerde afweging heeft opgemaakt van de individuele omstandigheden die de zaak van verzoekende partij kenmerken en die haar privéleven betreffen. Met een theoretisch betoog over artikel 8 van het EVRM en door de elementen die haar zaak kenmerken te benadrukken, toont verzoekende partij niet aan dat de bestreden beslissing, die is voorzien van een uitgebreide gedane afweging dat de banden van verzoekende partij met België – waarbij ruim aandacht werd besteed aan de door verwerende partij gekende economische integratie van verzoekende partij – niet opwegen tegen de banden die zij heeft met haar land van herkomst, een disproportionele inmenging vormt op haar privéleven alhier en derhalve strijdig is met artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij kan bijgevolg ook niet worden gevolgd waar zij voorhoudt dat niet blijkt dat de verwerende partij heeft getracht een juist evenwicht te vinden tussen de ingeroepen elementen van een privéleven in België en het algemene belang dat is gebaat bij een naleving van de verblijfsreglementering of in dit verband geen enkel onderzoek werd gevoerd.

2.18. Gelet op de inhoud en het doel van artikel 13 van het EVRM kan deze rechtsregel niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een daadwerkelijk rechtsmiddel vereist. Te dezen roept de verzoekende partij de schending in van artikel 8 van het EVRM, maar hierboven werd reeds gesteld dat zij niet aantoonde dat de bestreden beslissing een schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Een schending van artikel 13 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.19. Het rechtszekerheidsbeginsel, dat de verzoekende partij ook geschonden acht, is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen welke de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd.

Gelet op de bespreking hoger maakt de verzoekende partij geen schending van het rechtszekerheids- of het vertrouwensbeginsel aannemelijk.

2.20. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig november tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

S. DE MUYLDER